

„Sophie Kinsella a romcom királynője.”

– Jojo Moyes, bestsellerszerző –

Kiegészítő

*fine
selection*

SOPHIE KINSELLA

SOPHIE KINSELLA

Kiegészve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Gyermekeimnek:
Freddynek, Hugónak, Oscarnak, Rexnek és Sybellának*

EGY

NEM AZ E-MAILEK MIATT PÁNIKOLOK.

Még csak nem is az e-maileket üldöző e-mailek miatt. (Tudjátok, a *Megkaptad a múltkori e-mailemet? Még nem válaszoltál rá-típusúak.*)

Hanem az „üldöző e-maileket üldöző” e-mailek miatt. Amik mellett két piros felkiáltójel virít. Vagy totál dühösek (*Amint azt már az előző KÉT e-mailemben említettem*), vagy szarkasztikusak és álaggodalmaskodók (*Kezdek aggódni miattad, hogy vajon kútba estél-e, vagy mi más szerencsétlenség ért??*).

Ezek miatt az e-mailek miatt rándul görcsbe a gyomrom, és kezd rángatózni a bal szemem. Különösen, amikor rájövök, hogy elfelejtetem megjelölni őket. Ezek a megjelölt e-mailek irányítják az életem. Az *életem!* De elfelejtettem megjelölni az utolsót, ami napokkal ez előtt jött, és most a kollégám eléggé dühösnek tűnik, bár próbál kedvesen hozzám szólni: *Komolyan, Sasha, minden rendben veled?* Ettől aztán még rohadtabbul érzem magam. Kedves fickó. Megértő velem. Nem az ő hibája, hogy három ember helyett gürcölök, és folyton elfelejtek valamit.

A Zoose-nál dolgozom. Ez egy utazási alkalmazás, manapság mindenhol belebotlasz, és tényleg tök jó. A legutóbbi reklámkampányunk szlogenje így hangzott: *Nem használtad a Zoose-t?* Bárhová mennél a világon, a Zoose elkészíti neked a legszuperebb útvonaltervet, akciós jegyeket és nagyszerű pontgyűjtő programokat javasol. Én vagyok a speciális promóciókért felelős igazgató, tizennygy terület tartozik

hozzám. Ha őszinte akarok lenni, a jól csengő pozíció miatt csábultam el erre az állásra. És azért is, mert a Zoose olyan nyüzsgő fiatal vállalkozás. Amikor az állásomról beszélek, az emberek általában felkiáltanak: *Ja, az! Láttam a hirdetést a metróban! Menő munka!*

*Valóban menő állás. Papíron. A Zoose fiatal cég, gyorsan növekszik, élő növényfal van a hatalmas, egyterű irodánkban, és ingyen tea. Pár éve, amikor elkezdtem itt dolgozni, tényleg úgy éreztem, hogy megfogtam az isten lábát. Minden reggel azzal ébredtem, hogy: *Milyen szerencsés vagyok!* Aztán ez valamikor az évek alatt észrevétlenül átalakult azzá, hogy: *Istenem, nem bírom tovább, hány e-mailt kaptam, hány értekezlet lesz ma, mit mulasztottam el, hogy fogom túlélni, mit fogok csinálni?**

Nem tudom pontosan, mikor történt. Talán hat hónapja? Vagy hét? Mindenesetre úgy érzem, egy örökkévalóság óta vergődök ebben az állapotban. Mintha egy alagútban lennék, ahol nem tehetek mást, mint megyek tovább. Csak megyek tovább.

Írok magamnak még egy emlékeztetőt (JELÖLD MEG AZ E-MAILEKET!), és a képernyőm tetejére ragasztom, az APP?? mellé, ami már hónapok óta ott van.

Anyám odáig van az alkalmazásokért. Van neki karácsonytervezője, nyaralástervezője, és egy beszélő órája is valami kütyükatalógusból, ami emlékezteti, hogy vegye be a vitaminjait minden reggel 7:30-kor. (Arra is emlékezteti, hogy esténként csinálja meg a medencefenékgyakorlatait, és a nap folyamán véletlenszerűen „lelkesítő idézeteket” harsog. Szerintem irtó fura és erőszakos, bár ezt neki nem mondtam.)

Egyébként biztos igaza van. Ha megtalálnám a megfelelő alkalmazást, egy csapásra gatyába rázhatnám az életem. De túl sok a választási lehetőség, és mind olyan sok *energiát* igényel, te jó ég! Van egy tervező-rendszerező naplóm, amihez színes zselés tollakat is adtak. Fel kellene írnod a feladataidat különböző színekkel, aztán kipipálgatni őket. De kinek van erre ideje? Kinek van ideje előkotorni a türkizkék zselés tollat, és felírni, hogy *Válaszolj arra a harmincnégy dühös e-mailre az inboxodban*, aztán mellébiggyeszteni a megfelelő

szomorúarc-matricát? Pontosan egy darab bejegyzés található a naplómban, egy éve írtam bele. Így szól: *Feladat: munka.* És sosem lett kipipálva.

Rápillantok az órára, és kis híján leszédülök a székemről. Hogy lehet, hogy már 11:27 van? Haladnom kell. Gyerünk, Sasha, csináld!

Kedves Rob, nagyon sajnálom, hogy ez idáig nem válaszoltam, kérem, bocsásson meg! – Ezeket a szavakat gépelem, hányszor is? Vagy hússzor naponta. – Most április 12-re tervezzük, és minden változásról tájékoztatni fogom Önöket. Ami a hollandiai bevezetést illeti, az a döntés született, hogy...

– Sasha!

Annyira belefeledkeztem a munkámba, hogy az ismerős, fülsiketítő hang hatására felugrok a székemről, mint akit puskából lőttek ki.

– Van egy perced?

Az egész testem megmerevedik. Egy percem? Hogy van-e egy percem? Nem. Nincs egy percem! Az izzadság átüt a pólómon. Az ujjaim égnek. Egymillió hasonlóan sürgős e-mail vár még rám, haladnom kell velük, úgyhogy nincs egy percem...

De Joanne, cégünk jólléti menedzsere, határozottan igyekszik felém. Joanne a negyvenes éveit tapossa, talán egy tízzel idősebb nálam, bár az értekezleteken előszeretettel használja a „*korunkbeli nők*” kifejezést, és közben jelentőségteljes pillantásokat vet rám. A szokásos sportos nadrágját és visszafogott, ám drága pólóját viseli, és a tekintetében a jól ismert helytelenítő kifejezés tükröződik. Elcsesztem. De vajon mit? Lázasan kutatok az elmémben a lehetséges elkövetett bűnök után, de semmi nem rémlik. Felsőhajtok, abba hagyom a gépelést, és egy kicsit felé fordítom a székem. Csak pont annyira, hogy udvariasnak tűnjek.

– Sasha – kezdi élénken, és hátrarázza kivasalt haját. – Kicsit csalódott vagyok a munkavállalói boldogság programunk iránt tanúsított elköteleződésedet illetően.

Francba! Munkavállalói boldogság. Tudtam, hogy elfelejtettem valamit. Azt hittem, írtam magamnak emlékeztető post-itet (MUNKAVÁLLALÓI BOLDOGSÁG!). Biztos leesett a képernyőmről. Lopva a radiátor felé sandítok, és persze hogy ott lapít sunyin a két cetli: MUNKAVÁLLALÓI BOLDOGSÁG! és GÁZSZÁMLA.

– Sajnálom! – mondom, és próbálok behízélgő, szerény hatást kelteni. – Tényleg nagyon sajnálom, Joanne. Ne haragudj!

Néha, ha elégszer mondod Joanne-nak, hogy sajnálod, továbbáll. De ma nem. Összeszorul a gyomrom, ahogy az asztalomra támaszkodik. Készen állok a fejmosásra.

– Asher is észrevette, hogy nem nagyon veszel részt a programban, Sasha. – Még közelebb hajol hozzám. – Mint azt jól tudod, Asher különösen a szíven viseli a munkavállalók jóllétét.

Asher a marketingosztály vezetője, ezáltal az én főnököm is. Valamint a Zoose híres alapítójának, Levnek az öccse. Lev volt az, akinek a fejéből kipattant az ötlet. A sztori szerint épp megérkezett valami reptérre, amikor támadt egy gondolata, így hát egész nap ott ült egy kávézóban, lekéselt vagy hat luxemburgi járatot, amíg felvázolta a Zoose koncepcióját. Legalábbis mindig így mesélik. Lev egyszer egy TED konferencián is beszélt róla.

Lev szívós, karizmatikus és elbűvölő, és állandóan kérdésekkel bomlázza az embereket. Amikor bejön az irodába, mindig körbe-körbe járkál – kusza hajú, jellegzetes figura –, és kérdegeti az alkalmazottakat: „Miért így?” „Miért úgy?” „Mit csinálsz?” „Mi lenne, ha megpróbálnád így?” Amikor interjúztatott, kérdezett a kabátomról, az egyetemi tanárainról, és hogy mit gondolok az autópályákon található benzinkutakról. Csapongó volt, szórakoztató és inspiráló.

De mostanában sosem látom Levet, csak Ashert, aki olyan, mint ha valami teljesen más bolygóról jött volna. Megvan benne az a felszínes báj, ami elsőre elvarázsol. Aztán rájössz, hogy egyébként baromira öntelt, és igazából irigyli Lev hírnevét, és rendkívül szúrósan reagál mindenre, amit kritikának ítél. Nagyjából minden másra azonkívül, hogy: *Korszakalkotó ötlet, Asher, zseni vagy!*

(Az értekezleteken Joanne mindig ezt szokta kiáltani, tök mindegy, milyen hülyeséget mondott Asher.)

Na, mindegy. Szóval óvatosnak kell lenni Asherrel, éppúgy, mint Joanne-nel. Asher és Joanne régi barátok az egyetem óta, és Joanne hű csatlósként koslat Asher körül, állandóan ellenséges megmozdulást szimatolva.

– Teljes mértékben támogatom Asher munkavállalói boldogság programját – hadarom, és próbálok őszinte hangot megütni. – Részt vettem dr. Sussman tegnapi Zoom-óráján. Nagyon inspiráló volt.

Dr. Sussman Zoom-órája (A lejtmenet lehet hegymenet is! Utazás az önmegvalósítás világába) minden munkavállalónak kötelező volt. Két órán át tartott, és főleg dr. Sussman beszélt, a válaszáról és az azt követő szexuális öntudatra ébredéséről egy croydoni közösségben. Fogalmam sincs, mit kellett volna tanulnom belőle, de legalább Zoomon volt, így tudtam közben dolgozni.

– Az online vágyakozás/kedélyállapot táblázatról beszélék, Sasha – mondja Joanne, és összefonja izmos karját, mint valami rémisztő tesitanár, aki épp húsz fekvőtámaszt akar csináltatni veled. (*Tényleg* húsz fekvőtámaszt akar velem csináltatni?) – Észrevettük, hogy tíz napja nem jelentkeztél be. *Nincs* semmilyen vágyad?

Egek! A nyavalyás online vágyakozás/kedélyállapot táblázat! Totál kiment a fejemből.

– Elnézést – hebegek –, be fogok jelentkezni.

– Asher rendkívül gondoskodó osztályvezető – magyarázza Joanne, és továbbra is összeszűkülött szemmel mered rám. – A szívéen viseli, hogy minden alkalmazott rászánja az időt az önreflexióra, és hogy feljegyezze a napja boldog pillanatait. Te szoktál jegyzetet készíteni a boldog pillanataidról?

Belém szakad a szó. A napom boldog pillanatai? Azok vajon mik lennének?

– Ez érted van, Sasha, a saját fejlődésedért – folytatja Joanne. – Mi itt a Zoose-nál törődünk veled. – Az ő szájából ez úgy hangzik, mint valami vád. – De neked is törődnöd kell magaddal.

A szemem sarkából látom, hogy amíg beszélünk, újabb hat sürgős e-mail érkezett. A piros felkiáltójelektől émelyegni kezdek. Hogy kéne időt szakítanom az önreflexióra? Hogy lehetnék vidám és boldog, mikor állandóan pánikolok? Hogyan írhatnám le a vágyaimat, amikor az az egyetlen vágyam, hogy valahogy a „felszínen tartsam magam”, és még ebbe is gyakran belebukok?

– Igazából, Joanne... – nagy levegőt veszek, és folytatom –, az a legégetőbb számomra, hogy mikor veszünk fel valakit Seamus és Chloe helyére. Ezt megkérdeztem abban a vágyakozás/kedélyállapot táblázatban is, de senki nem válaszolt.

Ez a legnagyobb probléma. A gyilkos tényező. Hogy nincs elég emberünk. Chloe egy szülési szabadságon lévő kolléga helyett jött, de csak egy hétig bírta. Seamus egy hónapig maradt, de parázs vitába keveredett Asherrel, és lelépett. Emiatt aztán mindenki túlterhelt, és még mindig semmi hír az új emberekről.

– Sasha – kezdi Joanne leereszkedően –, attól tartok, kissé félreértetted a vágyakozás/kedélyállapot táblázat funkcióját. Nem a HR-kérdések megvitatására szolgál, hanem a személyes célok és vágyak megjelenítésére.

– Hát, az én személyes célom és vágyam az, hogy legyen elég emberem, aki elvégzi a munkát! – vágok vissza. – Teljesen el vagyunk havazva, és már annyiszor beszéltem Asherrel, de soha nem ad egyenes választ, tudod, milyen...

Gyorsan befogom a szám, mielőtt valami rosszat mondanék Asherről, amit aztán Joanne beköphet neki. A végén úgyis könnyek között kéne visszaszívnom a következő értekezleten.

– Rángatózik a szemed? – vizslatja Joanne az arcomat.

– Nem. Mi? Rángatózik? – Az arcomhoz emelem a kezem. – Talán.

Kikerülte a kérdésem, hasít belém. Hogy van ez, hogy bizonyos emberek képesek erre? Nem tudom türtőztetni magam, és a monitoromra pillantok. Rob Wilson újabb e-mailt küldött, ezúttal négy felkiáltójellel.

– Joanne, dolgoznom kéne – mondom kétségbeesetten. – De köszönöm a figyelmeztetést. Hogy... figyeltek rám.

Tennem kell valamit. A gondolataim őrült vágtaiba kezdenek, amikor Joanne végre elmegy és újra nekilátok a gépelésnek. *Tennem kell valamit.*

Ez a meló nem az, aminek lennie kéne. A legkevésbé sem. Olyan izgatott voltam két évvel ezelőtt, amikor megkaptam! A speciális promóciókért felelős igazgató a Zoose-nál! Gőzerővel vettem bele magam a munkába, beadtam apait-anyait, azt gondoltam, megállíthatatlanul török előre a kikövezett úton a fényes jövő felé. De az út már nincs többé kikövezve. Sáros. Mély, ragadós sár borítja.

Elküldöm az e-mailt, kifújom a levegőt, és megdörzsölöm az arcom. Innom kell egy kávé. Felállok, kinyújtóztatom a tagjaimat, és az ablakhoz sétálok egy kis friss levegőért. Csendes ma az iroda, a csapatom fele otthonról dolgozik. Lina bent van, de gyilkos tekintettel veri a billentyűzetet, fején fejhallgatóval. Nem csoda, hogy Joanne békén hagyta.

Mondjak fel? Keressek másik állást? Istenem, annyi energiába kerül újat találni! Álláshirdetéseket kell böngészni, fejdácsolokkal beszélgetni, megfelelő karrierstratégiát kitalálni. Elő kell kotorni az önéletrajzodat, és felidézni, milyen eredményeket értél el. Aztán ott vannak még az állásinterjúk. Megfelelő öltözéket kell választani, és valahogy fű alatt be kell őket passzírozni a munkanapodba. És az interjúk egy csapat ijesztő HR-es kereszttüzeiben kell sziporkázni és kellően dinamikusnak látszani. Széles mosollyal az arcodon várakozni negyven percig, miközben folyamatosan azon stresszelsz, hogy éppen mennyire maradsz el az aktuális munkáddal, amíg ott ülsz.

És ez csak egy jelentkezés volt. Visszautasítanak, és kezdheted előlőről az egészet. A pusztá gondolata ennek az egész procedúrának arra készítet, hogy összegömbölyödve bebújjak a takaróm alá. Jelen pillanatban arra sem érzem képesnek magam, hogy meghosszabbítsam az útlevelem érvényességét. Nem hogy ez...

Az ablaküvegnek dőlök, a tekintetem lefelé siklik. Az irodánk London északi részén van egy széles utcában, egy lelombozó bevásárlóközpont és csúf, 80-as évekbeli irodaházak szomszédságában, és teljesen oda nem illő módon egy zárdával szemközt. Viktoriánus stílusú

épület, és meg nem mondanád, hogy kolostor, ha nem látnád a ki-be járkáló apácákat. Modern apácák, akik farmert hordanak a fátylukhoz, és isten tudja, hová buszoznak. Valószínűleg valami hajléktalan központba, hogy jótékonykodjanak.

Amint kifelé bámulok, megjelenik néhány apáca, élénken társalognak, és leülnek a padra a buszmegállóban. Nézem őket. Tök más életet élnek, mint én. Van az apácáknak e-mailjük? Fogadok, hogy nincs. Tuti, hogy nem is lehet nekik. Nem kell 103 WhatsApp-üzenetre válaszolniuk esténként. Nem kell egész nap dühös emberektől bocsánatot kérniük. Online vágyakozás/kedélyállapot táblázatot sem kell töltögetniük. Teljesen más az értékrendjük.

Talán nekem is lehetne másféle életem. Találhatnék másik állást, elköltözhetnék, mindent megváltoztathatnék. Csak egy kis lendület kellene hozzá. *Lendületre* van szükségem. Egy kicsike kis jelre az univerzumból.

Felsőhajtok, és elindulok a kávégép felé. Egyelőre a koffeinnek kell segítenie átvészelnem a mai napot.

Este 6-kor lépek ki az épületből, nagyokat szippantok a hűvös esti levegőből, mintha egész nap fuldokoltam volna. Az irodáink alatt Pret a Manger üzlet van, és ma este is egyenesen oda tartok, mint mindig.

Az a jó a Pret a Manger-ban, hogy az *összes* kajádat megveheted náluk, nem csak az ebédet. Megteheted. És amint ezt kimondod magadnak, az életed rögtön kezelhetőbbé válik. Vagy legalábbis egy kicsit kezelhetőbbé.

Nem tudom, hogy a főzés mikor lett ekkora nyűg. Valahogy észrevétlenül vált azzá. De mostanra egyszerűen nem vagyok képes neki-fogni. Nem bírok elmenni a boltba, és venni valami... akármi kaját. És meghámozni, felvagdosni, edényeket előszedni, receptet keresgél-ni, aztán elmosogatni. A gondolattól is megsemmisülök. Hogy csinálják ezt mások nap mint nap?

A falafel és a halumis tekercs viszont kényelmes, finom, meleg vacsora, jól csúszik hozzá egy pohár bor, az összegyűrt csomagolást pedig csak bedobod a kukába.

Összekapokodom a tekercest, egy csokit, valami egészséges dobozos italt, egy csomag granolát (a holnapi reggelim) és egy almát. Ez a napi ötszöri étkezésem. (Jól van, napi egy, ha nagyon pontosak akarunk lenni.)

Előbányászom a hitelkártyámat a kassza felé menet. Várom, hogy megtörténjen a szokásos csendes elektronikus tranzakció, de semmi nem történik, amikor a kártyámat az olvasóhoz érintem. Felnézek, és látom, hogy a fekete szemű kasszás fickó barátságosan mosolyog rám.

– Mindennap ugyanazokat veszed – mondja. – Wrap, granola, alma, innivaló, csoki. Ugyanaz.

– Igen – felelem döbbsen.

– Nem szoktál főzni? Vagy étterembe menni?

Hirtelen megmerevedek. Mi a franc ez, kajarendőrség?

– Általában sokáig dolgozom, hogy utolérjem magam – mosolygok kényszeredetten. – Ezért.

– Szakácsnak tanulok – válaszol könnyedén. – Imádom az ételeket. Vétek mindennap ugyanazt enni.

– Hát, nekem jó így, köszi.

Jelentősegteljesen meredek a kártyaolvasóra, de úgy tűnik, nem sürgős neki, hogy végrehajtsuk a tranzakciót.

– Tudod, milyen lenne a tökéletes este? – kérdi. – Egyébként te is a része lennél.

A hangja mély és csábítóan bűgő. Az egész beszélgetés alatt le sem veszi rólam a szemét. Zavarodottan pislogok. Mi folyik itt? Várjunk csak, rám startolt? *Flörtöl* velem?

Ja, flörtöl. Basszus!

Oké. Mit csináljak?

Én is flörtöljek veled? Hogy is kell azt? Kutatok az emlékeim között, keresem a flörtölés kellékeit. Próbálok rátalálni a könnyed, szórakoztató Sasha Worthre, aki most mosolyogna és mondana valami vicceset. De elvesztettem. Üres vagyok belül. Egy árva mondatot se bírok kinyögni.

– Sétálgatnánk a Borough Marketon – folytatja rendíthetetlenül, nem zavartatva attól a tényről, hogy nem válaszoltam. – Vehetnénk

zöldségeket, fűszereket, sajtot. Aztán hazamennénk, főznénk egy jót, és megvacsoráznánk, utána meg... ki tudja, mi lehetne még? Mit szólsz?

Elragadó kis ráncok vannak a szeme sarkában. Tudom, milyen választ vár. Hogy mondjam meg neki, hogy valójában mit gondolok?

– Őszintén? – kérdezem, hogy egy kis időt nyerjek.

– Őszintén. – Szélesen elmosolyodik. – Légy teljesen őszinte! Nem vagyok ijedős.

– Az az igazság, hogy elég kimerítőnek hangzik – mondom kíméletlenül. – Az a sok főzés. Darabolás. Pucolás. Mindenhol krumplihéj, tudod? És egy-két darabka mindig leesik a földre, azt össze kell sperni... – Elhallgatok. – Nem nekem való.

Látom, hogy megdöbbszent a válaszomtól, de egy szempillantás alatt összekapja magát.

– A főzést kihagyhatjuk – javasolja.

– Aha, akkor egyből szexelünk?

– Hát – nevet, és a szeme villog –, esetleg lehet róla szó.

Istenem, ha teljesen őszinte akarok lenni, irtó jó fejl!

– Oké, szóval a szexszel az a helyzet, hogy pillanatnyilag nem nagyon érdekel. Látom, hogy *te* benne lennél – teszem hozzá udvariasan –, de én nem, nem igazán. Mindenesetre kösz a meghívást.

Hallom, hogy mögöttem valaki felhördül. Ahogy megfordulok, egy lila kabátos nő mered rám, és felkiált:

– Bolond vagy? Én jövök! – teszi hozzá gyorsan. – Jövök, főzünk együtt. És a többit is csinálhatjuk. Amikor csak akarod. Csak szólj!

– Én is jövök! – szól közbe egy jóképű pasi a másik sorból. – Bi vagy, ugye? – kérdezi a pretes eladót, aki láthatóan ki van akadva, és igyekszik nem venni tudomást egyikőjükről sem.

– Nem érdekel a szex? – kérdezi, és kíváncsian vizsgálgat. – Vallásos vagy?

– Nem, csak felhagytam vele. Szakítottam valakivel egy évvel ezelőtt, és... – Megrázkódom. – Nemtom. Az egész szex dolgot ellen-szenvesnek találok.

– Az egész szex dolgot *ellenszenvesnek* találod? – Hangosan, kételkedve nevet. – Nem. Ezt nem hiszem el.

– Pedig így van! – vágok vissza, kicsit vehemensebben, mint szerettem volna. – Mi olyan nagyszerű a szexben? Úgy értem, ha belegondolsz, *mi* a szex? *Az... az...* – Vadul körülhordozom a tekintetem. – A genitáliák összedörzsölése. *Most komolyan!* Ezt kéne élveznem? Hogy összedörzsöljük valakivel a nemi szervünket?

Néma csend van az üzletben, és rádöbbenek, hogy vagy húsz ember bámul rám.

Na jó, másik Pret a Manger-t kell találnom.

– Azt hiszem, fizetnék – mondom vérvörös arccal. – Köszí.

A kasszás fickó csendben kezeli a kártyaolvasót, bepakolja a cuccaimat, és átadja a zacskót. Újra találkozik a tekintetünk.

– Ez olyan szomorú! Egy ilyen lány, mint te... Szomorú.

A szavai mélyen érintenek, belém vágnak. Egy ilyen lány, mint én. Milyen lány? A régi Sasha tudott flörtölni, szexelni, szórakozni, élvezni az életet. Akárki is vagyok most, az nem én vagyok. De úgy érzem, képtelen vagyok más lenni.

– Ja – bólintok. – Szomorú.

Általában a vacsorámmal visszamegyek az íróasztalomhoz, de mostanra annyira leeresztettem, hogy úgy döntök, egyenesen hazamegyek. Amint belépek a lakásba, lerogyok egy székre, még mindig kabátban, és lehunyom a szemem. Minden este úgy érkezem haza, mint aki egész nap maratont futott, és ráadásul még egy elefántot is maga után vonszolt.

Nagy sokára kinyitom a szemem, és egy darabig az ablakpárkányon sorakozó kiszáradt növényeket bámulom, amiket már vagy hat hónapja ki akarok dobni.

Majd valamikor kidobom őket. Tényleg. Csak... nem most.

Végül nagy nehezen lerázom magamról a kabátot, töltök egy pohár bort, és letelepedek a kanapéra a vacsorámmal. A telefonomon WhatsApp-üzenetek villognak, és bejelentkezem, hogy elolvassam a

régi egyetemi barátaim beszélgetését. Valami mozis tematikájú vacsorapartikat tervezgetnek, mindig másnak a lakásában, hát mekkora buli lenne, nem igaz?

Ki van zárva, hogy én itt vacsorapartit tartsak. A föld alá süllyednék szégyenemben. A lakásom egy romhalmaz. Bármerre nézek, mindenhol valami olyasmit látok, amit meg akartam csinálni: bontatlan festékes dobozok, edzőszalag, amivel erősíteni akartam, kiszáradt növények, olvasatlan magazinok. Anyám fizetett elő nekem a *Women's Healthre*. Anyám, aki egy ingatlanügynökségnél dolgozik, pilátesezik, és mindennap teljes sminkben tündököl már reggel 7-kor.

Mellette még inkább kész csödtömögnek érzem magam. Hogy csinálja? Az én koromban ő már férjnél volt, és minden este lasagnét készített apának. Nekem van egy állásom. Egy lakásom. Gyerek nincs. Mégis lehetetlennek érzem az életem.

A WhatsApp-csoport témát váltott, már a legújabb tévésorozatról beszélnek. Csatlakoznom kéne.

Fantasztikusan hangzik – pötyögöm be. – Tuti, hogy megnézem!

Hazudtam. Nem fogom megnézni. Fogalmam sincs, mi lett velem, talán tévésorozat-undorom van? Vagy tévésorozat-kibeszélési undorom? Az irodában is bozóttüzként terjednek a tévésorozatokat tárgyaló beszélgetések, és olyan, mintha mindenki egy titkos társaság tagja lenne, és mind felül akarnák múlni egymást a hatalmas sorozat-szakértelmükben. „Ó, azt teljesen alulértékelik! Shakespeare-i! Nem látad? Meg *kell* nézned!” Aki legelőrébb tart a sorozatban, úgy teszi-veszi magát, mint a legnagyobb titkok tudója, hisz ő már tudja, mi fog történni a hatodik részben. Stuart, az expasim pont ilyen volt.

– Várj csak! – mondta mindig egyfajta tulajdonosi büszkeséggel, mintha legalábbis ő találta volna ki az egész hóbelevancot. – Azt hiszed, idáig jó volt? Na, majd meglátod!

Régebben néztem tévésorozatokat. Élveztem is. De az agyam sztrájkba lépett, nem tud semmi újat elviselni.

Így hát, miután elpusztítottam a wrapet, bekapcsolom a tévét, legörgetek az éppen nézett filmjeimhez, kiválasztom a *Doktor Szőszit*, és megnyomom a „lejátszás újra” gombot. Vagy századszorra.

Minden este a *Doktor Szőszit* nézem, és ebben senki nem akadályozhat meg. Amint felcsendül a főcím zenéje, belesüppedek a kanapéba, harapok egyet a csokimból, és megbabonázott révületben nézem az ismerős jeleneteket. Ezek a kezdő képsorok jelentik nekem azt a pár percet, amikor teljesen leállok. Ilyenkor nem csinálok semmi mást, csak a rózsaszínű mályvacukorvilágot bámulom.

Aztán amikor Reese Witherspoon feltűnik a képernyőn, megmozdulok. Észhez térek, és a laptopom után nyúlok. Kinyitom az e-mailjeimet, veszek egy nagy levegőt, mintha a Mount Everestet szemrevételezném, aztán az első megjelölt üzenetre kattintok.

Kedves Karina, nagyon sajnálom, hogy ez idáig nem válaszoltam. – Belekortyolok a borba. – Kérem, bocsásson meg!

KETTŐ

MÁS NAP REGGEL A KANAPÉN ÉBREDEK. A hajam összegumizva, a tévé bekapcsolva, a padlón egy fél pohár vörösbor. Áporodott szagot áraszt, mint egy rossz léghfrissítő. Nyilván elaludtam munka közben.

Amint nehézkesen megfordulok, és kihúdom a telefonom a bal vállam alól, azonnal vad villódzásba fog: új üzenetek, értesítések és e-mailek. De ezúttal nem kezdem el görgetni a képernyőt, vadul kalapáló szívvel, szorongva, hogy ma vajon micsoda pokoli nap vár rám. Inkább visszadőlök a kanapéra, bámulom a plafont, és lassan megfogalmazódik bennem az elhatározás. Ma akcióba lépek. Kezembe veszem az életem. Ezt kell tennem.

A fürdőszobában éjszakai krémet masszírozok az arcbőrömbe (jobb későn, mint soha!), és megborzongok a saját tükörképemtől. Szeplős arcom sápadt, krétafehér. Sötét, egyenes szálú hajam élettelenül lóg. Világoskék szemem vérelesen tekint vissza a tükörből. Rémesen elgyötört a külsőm.

De furamódon a rettenetes ábrázatom az, ami cselekvésre sarkall. Talán a pretes eladó megjegyzése jobban betalált, mint elsőre gondoltam. Igaza van. Szomorú. *Nem* kéne ilyennek lennem. Hogy kerültem ilyen helyzetbe? *Nem* kéne ennyit stresszelnem és így kinéznem. És *nem* kell felmondanom csak azért, mert az osztályt nem megfelelően vezetik.

Próbálok logikusan végiggondolni a lehetőségeimet. Asherrel már többször beszéltem, nem mentem vele semmire.

Más vezetőket is próbáltam megkönyékezni, mind azt mondták, hogy forduljak Asherhez. Vagyis egy szinttel feljebb kell lépnem. Levvel kell beszélnem. Nincs meg a közvetlen e-mail-címe, csak az asszisztenséé. De megoldom. Naná!

Korán beérek az irodába, fura érzés, és a lifttel egyenesen a legfelső emeletre megyek, Lev irodájához. Ruby, az asszisztense az üvegasztalánál ücsörög, a hatalmas, narancssárga Zoose-logóval szemközt. Az agyam konstatálja a tér lenyűgöző, gondosan megtervezett részleteit. Ez a cég nagyon sok tekintetben briliánsnak mondható, és pont ezért frusztrál, hogy bizonyos részei meg ilyen vacakok.

Az egyik falat Lev hatalmas fotója dekorálja, a szokásos karizmatikus figura szerteszét álló hajjal és határozott tekintettel. Sokszor használjuk ezt a képet marketingcélokra, mert annyira jellegzetes. Nagyon menő. Egy Damian nevű divattervezővel jár, és ketten együtt úgy néznek ki, mintha a Vogue címlapjáról léptek volna le.

De a menő fotóval most nem érhetem be. Az igazi Levre van szükségem. Igazi válaszokra.

– Helló, szeretnék beszélni Levvel! – szólítom meg Rubyt, és próbálok tárgyilagos lenni. – Bent van?

– Van időpontja? – A monitorját fürkészi.

– Nincs.

Kényszerítem magam, hogy csak ennyit válaszoljak. Sokszor jobb, ha egyszerűen csak nemet mondasz és nem magyarázkodsz. Nem mondom, hogy komfortosan érzem magam közben, de láttam az Instagramon. A sikeres emberek így csinálják.

– Nincs időpont? – vonja fel tökéletesre szedett szemöldökét az asszisztens.

– Nincs.

– Nos, időpontot kell kérnie.

– Sürgős ügy – próbálok udvarias maradni. – Talán kaphatnék egy időpontot mostanra.

– Attól tartok, nincs bent – teszi ki Ruby a végső ütőkártyáját. – Úgyhogy...

Szeme rosszindulatúan villan, és szinte tapintható az ellenséges hangulat. Mikor lett ennél a cégnél mindenki ekkora ribanc?

– Esetleg megpróbálhatná elérni – mondom olyan kedvesen, amennyire tőlem telik. – A cégében kialakult válsághelyzetről van szó, szerintem meghallgatna. Lehet, hogy érdekli, mi folyik itt. Merthogy nem jó a szitu. Nagyon nem. És ha ez az én cégem lenne, amit a semmiből hoztam létre, én tudni akarnám. Szóval esetleg felhívhatná.

Leolvadt rólam a kedvesség vékony máza. Valójában hátborzongatón határozott vagyok. De ezzel nincs baj. Ez jó. Láthatja, mennyire komolyan gondolom.

Ruby hűvösen végigmér aztán felsóhajt.

– És ön...?

Hirtelen előnt a düh. Pontosan tudja, ki vagyok.

– Sasha Worth vagyok – felelek udvariasan. – A speciális promóciókért felelős igazgató.

– Speciális pro-mó-ci-ók – nyújtja el a szót, és közben a homlokát ráncolva egy Zoose-logós tollat rágcsál. – Próbálta Asherrel megtárgyalni az ügyet?

– Igen – válaszolok röviden. – Többször is. Nem jutottunk egyről a kettőre.

– És beszélt másokkal is?

– Több emberrel is. Asherhez irányítottak, de amint látja, Asher nem oldotta meg a problémát. Ezért szeretnék Levvel beszélni.

– Nos, attól tartok, nem elérhető.

Honnan a fenéből tudja egyáltalán? Hisz csak ül itt, és a kisujját sem mozdítja.

– Próbálta elérni? *Felhívta* esetleg?

Ruby grimaszol, meg sem próbálja leplezni megvetését.

– Semmi értelme felhívni – mondja nagyon lassan, leereszkedő hangon –, mert *nem elérhető*.

Furcsa érzés kerít hatalmába. A környező irodák zajai felerősödnek, a lélegzetem felgyorsul. Nem vagyok ura önmagamnak.

– Hát, kell hogy legyen valaki – válaszolom, és egyet előrelépek.

– Rendben? Biztos van valaki ebben a nagy cégben, aki tud segíteni.

Úgyhogy kerítsen elő valakit, legyen szíves! Most. Gondom van, Asher nem segített megoldani, és úgy tűnik, senki sem képes megoldani, és kezd kicsúszni a talaj a lábam alól. Kicsúszik. A talaj. A lábam alól. Már nem is szexelek, érti? – Már szinte sikítok. – Ez nem normális, ugye? Abbahagyni a szexet! Harminchárom éves vagyok!

Ruby szeme elkerekedik, és látom magam előtt, amint később egy ital mellett az egész beszélgetésünket továbbadja a barátainak, de nem érdekel. Leszarom.

– Jóóóóól van – mondja. – Meglátom, mit tehetek.

Buzgón gépel valamit, aztán megáll, és új információk jelennek meg a képernyőjén. Végül felnéz, és hideg mosolyt villant rám.

– Mindjárt jön valaki, akivel beszélhet. Foglалjon helyet addig.

Zúg a fejem, lerogyok a narancssárga-zöld retró mintás kanapéra. A dohányzóasztalon egy tálka vegán rágcsa, techmagazinok és környezetbarát papírzacskóba csomagolt szűrt víz szolgálja a várakozók kényelmét. Emlékszem, az állásinterjú előtt is itt ültem. Ellenőriztem, rendben van-e a ruhám. Fejben átfutottam az összes érveim, miért vilányozna fel annyira, ha csatlakozhatnék ehhez a dinamikus, izgalmas céghez.

– Sasha! Mi a baj?

Összeszorul a gyomrom, ahogy meghallom az ismerős éles hangot. Őt hívta ide Ruby? *Joanne-t?* Alig tudom rávenni magam, hogy ránézzek. Lezser blézert és bő szárú farmert visel, könnyedén lehuppan mellém a kanapéra, és rosszallón csóválja a fejét.

– Ruby azt mondta, kicsit túlcsoordultak az érzelmeid – kezdi. – Túl sokat vállalsz? Elveszítetted az önuralmad? Mint azt te is tudod, Sasha, én figyelmeztettelek, milyen következményekkel jár, ha elhanyagolod az önreflexiót. Tőled függ, mennyit foglalkozol az érzéseiddel.

Pár másodpercig meg sem tudok szólalni. A haragtól összeszorul a torkom. Azt akarja mondani, hogy ez az *én hibám?*

– Nem az önreflexió itt a kérdés – nyögöm ki végül remegő hangon. – Hanem a személyi állomány és a vezetés hibája...

– Azt javaslom, Asherrel vitasd meg ezeket a problémákat, lévén ő az osztályvezető – szakít félbe határozottan. – Addig is van egy

hírem, amit Asher később hivatalosan is be fog jelenteni. Lina már nem dolgozik a cégnél. – Jeges kis mosolyt ereszt felém. – Így hát mindenkinek össze kell szednie magát a marketingosztályon. Nagyon nagy segítség lenne, ha átmenetileg át tudnád venni Lina projektjeit. És természetesen minden egyéb ügy várhat, Asher most eléggé feszült.

Hitetlenkedve nézek Joanne-re.

– Lina kilépett?

– Küldött egy e-mailt ma reggel, amiben jelezte, hogy nem jön többet.

– Csak úgy *kilépett*?

– Elég nagy megrázkódtatás volt Ashernek – halkítja le a hangját Joanne. – Köztünk szólva, nem tapasztaltam még ilyen tiszteletlen viselkedést. Mondhatom, goromba e-mail volt.

Alig hallom Joanne-t, olyan sebesen száguldoznak a gondolataim. Lina felmondott. Elege lett, és lelépett. És most nekem kéne átvennem a feladatait? Mindennek a tetejébe? Össze fogok omlani. Nem bírom. Nem csinálom. De kihez fordulhatnék? Kivel beszélhetnék? Ez a hely maga a pokol. A pokol legmélyebb bugyra, ahonnan nincs kiút...

Azt kell tennem, amit Lina, hasít belém a felismerés. El kell menekülnöm. Most rögtön. Ebben a percben. De csak óvatosan. Körültekintően. Csak semmi hirtelen mozdulat, mert még a végén Joanne a földre teper.

– Csak kiugrom a mosdóba – mondom tettetett könnyedséggel, és felkapom a táskám. – Mindjárt jövök. Pár perc, és jövök. Csak a mosdóba megyek.

Magabiztosan lépkedek a női mosdó felé, kényszerítem magam, hogy ne kezdjek el rohanni. Az ajtónál megállok és körülnézek, figyelnek-e. Aztán beugrok a lépcsőházba, és úgy futok lefelé, mint a villám, a szívem majd kiugrik a helyéről. Kijutok az utcára, ahol pár másodpercig csak állok a járdán, és pislogok.

Kint vagyok.

És most mihez kezdjek? Hol fogok dolgozni? Adnak nekem referenciát? Mi van, ha nem? Mi van, ha senki nem fog alkalmazni?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A gyomrom görcsbe rándul a rémülettől. Mit tettem? Visszamenjek? Azt nem. Nem tudok, egyszerűen nem megy.

Néhány pillanatig kövé dermedve állok. Nem érzem jól magam. Minden elmosódik körülöttem. Dobol a vér a fülemben. Az autók és a buszok zaja félelmetesen fülsiketítő. Haza kéne mennem, rémlík fel egy távoli gondolat. De mi az a haza? Egy rendetlen, mosatlannal teli, nyomasztó lakás. Mi az életem? Egy rendetlen, mosatlannal teli, nyomasztó semmi.

Nem tudok így élni! Az igazság tompa puffanással landol az agyam szegletében. Nem bírok így élni tovább. Ha elfogadnám ezt az egyszerű ténnyt, minden könnyebb lenne. Az élet túl nehéz. Fel akarom adni... pontosan mit is? A munkát? A létezést? Nem, a létezést nem. Szeretek élni. Azt hiszem. Csak így nem tudok.

Megzissen a telefonom, és megszokásból megnyitom a beérkezett üzenetet. Joanne-tól jött.

Sasha, hova tűntél??

Pánikszzerűen felnézek az iroda ablakára, és kicsit arrébb megyek az utcán, hogy ne lássanak. Haza kéne mennem, de nem akarok. Nem tudom, mit akarok. Nem tudom.

Amint ott ácsorgok az utcán a buszok kipufogógázától köhögve, szemembe ötlik a szemközti zárda, és ködös gondolataim közé bekúszik egy furá felismerés. Olyan sóvárgásféle.

Mit csinálnak az apácák egész nap? Mi a munkájuk? Fogadni merrek, hogy egész nap imádkoznak, mellényeket kötögetnek a szegényeknek, és minden este 6-kor visszavonulnak az egyszerű kis cellájukba. Himnuszokat kell énekelniük, de azokat én is meg tudnám tanulni, nem igaz? Meg azt is, hogy kell feltenni a fityulát.

Egyszerű, egészséges élet lenne. Áttekinthető élet. Miért is nem gondoltam erre korábban? Lehet, hogy így kellett lennie.

Boldog, felszabadító érzelmhullám önti el az elmémet, olyan intenzív, hogy szinte beleszédülök.

Ez a hivatásom. Végre!